

Problema păcatului (2)

Partea a 2-a: Romani 6: Eliberați de păcat și de moarte

Versete călăuzitoare: Romani 6

Versetul 1

Romani 6.1: Deci ce vom spune? Să rămânem în păcat, ca să prisosească harul?

Până aici am învățat din această epistolă despre Evanghelie, pe care Dumnezeu a vestit-o, ce este El spre favoarea noastră, ce a lucrat El pentru noi prin moartea și învierea lui Hristos și ce am primit noi prin credința simplă. În toate Dumnezeu, dacă avem voie să ne exprimăm în felul acesta, S-a manifestat față de noi în binecuvântare. Romani 6 începe cu întrebarea potrivită: „Deci ce vom spune?”

Aceasta arată că începe un subiect nou. Nimic nu poate întrece minunea pe care Dumnezeu a făcut-o din pricina noastră, dar ce suntem noi pentru El ca urmare a acestui fapt? Care trebuie să fie răspunsul credinciosului având în vedere harul minunat revelat? Se câștigă prin Evanghelie o putere care-l face capabil pe credincios să dea un răspuns lui Dumnezeu, demn de El Însuși? Începem să cercetăm această întrebare ocupându-ne cu capitolul 6. Vom descoperi calea pe care Evanghelia ne eliberează, pentru ca noi să ne putem trăi viața în dreptate și sfințenie practică.

Dacă oamenii își însușesc o simplă cunoaștere cu capul a harului lui Dumnezeu și inimile lor rămân neatinsse de acesta, ei pot foarte ușor să falsifice harul în desfrânare și să spună: „Deci dacă harul lui Dumnezeu poate inunda păcatul nostru, atunci să continuăm să păcătuim, pentru ca harul să poată să se reverse și mai departe.”

Versetul 2

Romani 6.2: Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el?

Numește Evanghelia undeva bun gândul acesta? Nici un moment. Dimpotrivă. Ea ne spune clar că noi am murit față de păcat. Tot ce avea a face cu voința noastră păcătoasă, cu plăcerile noastre egoiste, de acestea eram obsedați, în timp ce eram surzi și morți față de Dumnezeu și chestiunea Lui. Acum a avut loc o întoarcere deplină, noi am murit față de păcatul pe care odinioară îl făceam cu multă plăcere, noi suntem morți față de el, și noi suntem vii pentru lucrurile pentru care odinioară eram morți.

Versetul 3

Romani 6.3: Sau nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui?

Eram noi neștiutori în privința aceasta sau eram numai confuz conștienți? Aceasta nu trebuia să fie așa, căci chestiunea a fost prezentată clar în botezul creștin, o acțiune care stă în legătură cu începutul. Știm noi ce înseamnă botezul nostru, sau nu știm?

Probabil mai întâi trebuie să punem o altă întrebare: Ești tu botezat? Punem această întrebare, deoarece pare că în unele cercuri este o delăsare evidentă în această chestiune, probabil provocată de accentuarea exagerată care a fost acordată botezului în zilele din trecut. Dacă cineva nu se lasă botezat, aceasta înseamnă o pierdere pentru el. În botez noi suntem îngropați cu Hristos, așa cum spune versetul 4. Să nu fi îngropat cu El este o nenorocire. În afară de aceasta, expunerea de dovezi a apostolului în versetele 4 și 5 își pierde puterea cu privire la noi, dacă nu facem parte din aceia care „au fost botezați pentru Hristos”.

Versetul 4

Romani 6.4: Deci am fost înmormântați cu El prin botez, pentru moarte, pentru ca, după cum Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoirea vieții.

Care este deci importanța botezului? El înseamnă unirea cu Hristos în moartea Lui. El înseamnă că noi am fost îngropați cu El și că ne-am luat obligația să umblăm în înnoirea vieții, așa cum El a fost înviat într-o ordine nouă a lucrurilor. Acesta este înțelesul lui și obligația pe care el o impune. Necunoașterea în privința aceasta ar fi pentru noi o pierdere mare. Ne temem mult că certurile rele care au bântuit cu privire la felul botezului și la persoanele care se botează au determinat pe mulți să treacă total cu vederea înțelesul lui propriu-zis. Discuțiile cu privire la botez au fost uneori făcute într-un fel foarte „nebotezat”, așa că nici un observator nu putea să-și dea seama că cei care se certau erau „morți față de păcat”.

Însă botezul ca rânduială este un semn exterior. El nu dă naștere la viață, și vai, milioane de oameni botezați se vor regăsi într-o veșnicie pierdută! Desigur botezul arată, ceea ce în înțelesul lui deplin este de importanță vitală, spre cruce, așa cum vom vedea.

Să luăm seama la ultimele cuvinte din versetul 4: „înnoirea vieții”, căci ele dau un răspuns direct la întrebarea de la începutul capitolului. În loc ca noi să perseverăm în păcat, ceea ce nu este nimic altceva decât continuarea vieții vechi, noi trebuie să umblăm într-o viață nouă. În timp ce vom studia capitolul în continuare, ni se va arăta natura acestei vieți noi.

Versetul 5

Romani 6.5: Pentru că, dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii lui, ...

Botezul nostru era – simbolic – înmormântarea noastră cu Hristos. Era „în asemănarea morții Lui” și în aceasta noi am fost făcuți una cu El sau am fost „crescut împreună” cu El, așa cum

este adnotarea la Romani 6.5. Noi ne-am supus Lui cu încrederea că vom fi făcuți una cu El în viața Lui de înviere. Înnoirea vieții, în care noi trebuie să umblăm, este efectiv legată cu viața de înviere actuală a lui Hristos.

Versetul 6

Romani 6.6: ... știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.

În Romani 6.3 ar trebui să cunoaștem înțelesul botezului nostru; în versetul 6 suntem solicitați să cunoaștem înțelesul crucii cu privire la „omul nostru vechi” și la „trupul păcatului”. Crucea stă la baza botezului; fără cruce botezul și-ar pierde orice semnificație.

Am avut deja înaintea ochilor moartea lui Hristos în dimensiunea ei cu privire la păcatele noastre și la iertarea lor. Aici este vorba de înțelesul ei cu privire la natura noastră păcătoasă, din care au rezultat toate păcatele pe care noi le-am făcut.

Probabil nu este foarte ușor de înțeles gândul pe care ni-l face cunoscut expresia „omul nostru vechi”. Explicația constă în aceea că apostolul personifică aici tot ceea ce noi suntem ca și copii naturali ai lui Adam. Dacă ne putem imagina o persoană, al cărei caracter a unit în sine toate aceste însușiri urâte, care s-au văzut vreodată la toți urmașii lui Adam, o astfel de persoană ar putea fi descrisă ca „omul nostru vechi”.

Tot ce suntem noi ca și copii ai lui Adam în starea lui decăzută, a fost răstignit cu Hristos, și noi trebuie să știm aceasta. Nu este o simplă imaginație, ci o realitate adevărată. Era o faptă a lui Dumnezeu, care a fost făcută în crucea lui Hristos. Era efectiv o faptă a lui Dumnezeu și ea era la fel de reală precum este îndepărtarea păcatului nostru, care a avut loc în același timp. Aceasta ar trebui să o știm prin credință, așa cum știm că păcatele noastre au fost iertate. Dacă prin credință știm aceasta, atunci vor urma alte rezultate. Însă noi începem prin a le ști cu adevărat prin credința simplă.

Intenția lui Dumnezeu la răstignirea omului nostru vechi era ca „trupul păcatului” să fie desființat, așa că noi de acum înainte să nu mai putem sluji păcatului. Nici această afirmație nu este ușor de înțeles. Noi trebuie să ne amintim că păcatul a domnit odinioară în trupurile noastre, care drept urmare erau – este îngrozitor să spunem aceasta – trupuri ale păcatului. Deci nu este așa că trupurile noastre fizice au fost nimicite, ci că păcatul, care stăpânea cu toată puterea lui trupurile noastre, a fost nimicit și în felul acesta noi am fost eliberați de autoritatea lui. El a fost nimicit prin răstignirea omului nostru vechi ca rezultat al unirii noastre cu Hristos în moartea Lui, așa că moartea Lui era și moartea noastră.

Observă finalul versetului 6. El arată foarte clar cum este văzut păcatul în acest capitol. Păcatul este un despot, un deținător de sclavi, sub a cărui autoritate noi am venit. Nucleul acestui capitol nu este prezența păcatului în noi, ci puterea păcatului asupra noastră.

Versetele 7-9

Romani 6.7-9: Pentru că cine a murit a fost eliberat de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, știind că Hristos, fiind înviat dintre morți, nu mai moare: moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.

Noi am fost eliberați de păcat sau descătușați de păcat. Noi am fost îndreptățiți față de păcat (Romani 6.7).

Dezlegarea noastră de păcat a fost lucrată prin moartea lui Hristos. Dar este foarte important să menținem foarte strâns legătura între moartea Lui și învierea Lui. Am văzut aceasta când am studiat ultimul verset din Romani 4, și aici o vedem din nou. Moartea noastră cu Hristos a avut loc cu privire la viața noastră în El în lumea de înviere. Cuvântul „știind” îl întâlnim pentru a treia oară în Romani 6.9. Noi ar trebui să știm care este înțelesul botezului. Noi ar trebui să știm care este înțelesul morții lui Hristos cu privire la omul nostru vechi. În al treilea rând ar trebui să știm care este înțelesul învierii lui Hristos. Învierea Lui nu era o simplă readucere la viață. Ea nu se aseamăna cu învierea lui Lazăr – o revenire la viață în lumea aceasta pentru un anumit număr de ani, după care moartea avea iarăși loc. Atunci când El a înviat, El a lăsat moartea pentru totdeauna înapoia Lui și a intrat într-o altă ordine a lucrurilor, pe care noi din motive de simplitate o numim lumea de înviere. Pentru un moment scurt moartea a exercitat domnia peste El, și aceasta numai pentru că El i S-a supus prin propria acțiune. Acum El este de partea cealaltă a morții, și aceasta pentru totdeauna.

Versetul 10

Romani 6.10: Pentru că, în ceea ce a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna; iar în ceea ce trăiește, trăiește față de Dumnezeu.

În ceea ce El a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna. Aici se spune „păcat” și nu „păcate”, să observăm aceasta, este vorba de principiul-rădăcină, care a pătruns în natura noastră și a luat cu forța domnia asupra noastră. Deci aici nu este vorba de fărădelegile care au rezultat din aceasta. De asemenea nu se spune nici că „a murit față de păcate”, ci „a murit față de păcat”. Spre deosebire de noi, păcatul nu a avut nici o putere și nici o influență asupra Lui în natura Lui. Dar El Și-a arătat puterea atunci când El în jertfa Sa S-a ocupat cu toată problema păcatului și a rezolvat-o. Căci această problemă a atins gloria lui Dumnezeu în creația Lui decăzută în ruină, și ea ne-a atins pe noi, deoarece ea stătea ca o barieră puternică împotriva binecuvântărilor noastre. Atunci când El a rezolvat problema păcatului, atunci când El a purtat judecata din cauza lui, El a murit față de păcat și acum trăiește pentru Dumnezeu.

Să facem o pauză și să ne verificăm cu privire la acest adevăr. Îl cunoaștem noi cu adevărat? Cunoaștem noi realmente în această lumină moartea și învierea lui Hristos? Înțelegem noi cât de deplin Domnul nostru „a murit ieșind” din domeniul vechi al lucrurilor dominat de păcat, în care El a venit în har odată, ca să facă lucrarea de răscumpărare, și cât de deplin trăiește El pentru Dumnezeu într-o lume nouă, în care El a intrat? Este important ca noi să înțelegem

toate acestea, deoarece versetul 11 continuă să ne învețe că noi trebuie să „socotim” conform cu ceea ce știm, și anume trebuie să ne comportăm ca atare.

Versetul 11

Romani 6.11: Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus.

Dacă nu înțelegem corect, atunci nu putem „socoti” corect. Nici un om de afaceri nu va socoti corect facturile lui dacă nu cunoaște tabla înmulțirii. Nici un căpitan nu poate determina corect poziția vaporului lui, dacă nu cunoaște principiile navigării. La fel nici un credincios nu va putea „calcula” corect poziția și comportarea lui, nici cu privire la păcat și nici cu privire la Dumnezeu, dacă el nu cunoaște efectul asupra lui a morții și învierii lui Hristos.

Dacă știm aceasta, atunci părerile sfătuite cu insistență în versetul 11 ne vor fi desăvârșit de clare. Ceea ce Hristos a avut parte este valabil și pentru noi, căci noi suntem făcuți una cu El. A murit El față de păcat? Atunci și noi am murit față de păcat, și noi ne considerăm așa. Trăiește El pentru Dumnezeu? Atunci și noi trăim pentru Dumnezeu, și noi ne considerăm așa. Părerea noastră nu este a-face-ca-și-cum. Ea nu constă în aceea că noi încercăm să ne considerăm a fi ceva, ceea ce în realitate nu suntem. Dimpotrivă! Noi suntem morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu prin ceea ce a făcut El în moartea și învierea lui Hristos (ceea ce prin Duhul Sfânt trebuie făcut valabil practic în noi, așa cum vom vedea mai târziu). Pentru că aceasta este așa, noi trebuie să primim aceasta și să ne adaptăm corespunzător gândurile. Noi trebuie să privim lucrurile așa cum sunt și nu altfel.

Versetul 12

Romani 6.12: Deci păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui.

Înainte să ne fi întors la Dumnezeu, noi eram morți față de Dumnezeu și trăiam pentru păcat. Nu ne interesa ce avea Dumnezeu a face cu noi. Noi nu am înțeles lucrurile Lui, ele ne lăsau reci și morți. Dacă era vorba de o chestiune care plăcea dorințelor noastre naturale sau dădea hrană deșertăciunii și iubirii de sine, atunci eram interesați plini de viață. Acum prin harul lui Dumnezeu situația este exact inversă, deoarece noi suntem în Hristos Isus.

Deci dacă ne privim în felul acesta în concordanță cu realitatea morții și învierii lui Hristos, pe care le cunoaștem, atunci rămâne de făcut un alt pas. Noi trebuie să ne prezentăm lui Dumnezeu, sau să ne punem Lui la dispoziție, pentru ca voința Lui să se facă și în lucrurile zilnice ale vieții noastre. Expresia „a se da”se întâlnește de cinci ori în partea a doua a capitolului nostru, așa cum s-a remarcat.

Deoarece noi am murit față de păcat, acum este obligația evidentă să refuzăm păcatului orice drept asupra noastră. Odinioară el a domnit în trupurile noastre muritoare, și noi am ascultat

permanent de el în tot felul de pofte. Dar aceasta nu mai are voie să fie așa, așa cum ne spune versetul 12. După ce noi am murit față de păcat, asupritorul nostru vechi, pretenția lui asupra noastră s-a anulat. Ca vii dintre morți, noi aparținem lui Dumnezeu și suntem fericiți să recunoaștem drepturile Lui asupra noastră. Noi ne punem la dispoziția Lui.

Versetul 13

Romani 6.13: Nici să nu dați păcatului mădularele voastre, ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți; și dați mădularele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății.

Romani 6.13 arată că această dare este o chestiune foarte practică. Aceasta este valabil pentru toate mădularele trupului nostru. Odinioară fiecare mădular stătea într-un fel sau altul în slujba păcatului și era astfel o unealtă a nedreptății. Nu este minunat că acum fiecare mădular este înrolat în slujba pentru Dumnezeu? Picioarele noastre pot alerga ca să împlinească comenzile Sale. Măinile noastre pot face lucrarea Lui. Buzele noastre pot vesti lauda Lui. Și pentru ca acestea să poată avea loc noi trebuie să ne dăm lui Dumnezeu.

Să ne întrebăm cu toată seriozitatea dacă această dăruire este o realitate vie la noi. Ne-am predat noi și am predat noi mădularele noastre definitiv lui Dumnezeu și voii Sale? Dacă da, atunci să nu uităm niciodată jurământul nostru de credincioșie și să nu cădem în cursa să lăsăm pentru un moment mădularele noastre în slujba nedreptății, căci urmarea ar fi păcat.

Versetul 14

Romani 6.14: Pentru că păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har.

Deci păcatul nu are voie să exercite nici o autoritate asupra noastră tocmai din cauză că noi nu suntem sub lege, ci sub har. Aici avem răspunsul divin pentru acei oameni care ne spun că oamenii cărora noi le-am spus că ei nu mai sunt acum sub Lege, cu certitudine vor cădea în păcat. Însă în realitate nu există nimic care să biruie inima așa de mult și să genereze sfințenia precum este harul lui Dumnezeu.

Versetul 15

Romani 6.15: Atunci ce, să păcătuim, pentru că nu suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum!

Romani 6.15 mărturisește că întotdeauna au fost oameni care gândesc că singurul drum pe care se promovează sfințenia ar fi acela de a ne ține sub robia tare a Legii. Din aceștia erau și în zilele apostolului Pavel. El anticipă obiecția lor, prin aceea că el reia conținutul întrebării cu care el a început capitolul. Ca răspuns el reia detaliat poziția lui.

Versetele 16,17

Romani 6.16,17: Nu știți că, dacă vă dați pe voi înșivă Robi cuiva spre ascultare, sunteți robi ai aceluia de care ascultați, fie ai păcatului, spre moarte, fie ai ascultării, spre dreptate? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că erați robi ai păcatului, dar ați ascultat din inimă de modelul învățaturii în care ați fost instruiți.

Versetele din Romani 6.16-23 sunt o extindere și o consolidare a ceea ce Pavel a spus deja în versetele din Romani 6.12-14.

El se adresează la o înțelegere practică comună tuturor. Noi toți știm că suntem practic robi sau sclavi ai aceluia căruia ne punem de bună voie la dispoziția lui (chiar și atunci când nu este vorba de o „robie” oficială). La fel este și în cazul lucrurilor spirituale, unde este vorba dacă eu slujesc păcatului sau lui Dumnezeu. Dar când a ajuns la noi „modelul învățaturii” Evangheliei, noi am ascultat de ea – Dumnezeu fie glorificat! Urmarea a fost, că noi am devenit liberi de robia păcatului ca să devenim slujitori ai lui Dumnezeu și ai dreptății. Deci, deoarece noi suntem robi ai dreptății, trebuie să dăm lui Dumnezeu fiecare mădular al nostru, pentru ca El să poată merge cu noi pe drumul Său.

Această dăruire este o chestiune deosebit de importantă. „Cunoașterea” și „opinia” conduc la acest punct. Dacă ne oprim deodată în această privință, cunoașterea și opinia nu folosesc la nimic. Fără îndoială aici ne lovim de motivul pentru care la creștini așa de multe lucruri sunt slabe și fără rod, care teoretic au fost bine instruiți cu privire la aceste lucruri. Ei se dau înapoi speriați să se predea pe ei înșiși și mădularele lor lui Dumnezeu. Ah, să facem imediat aceasta, dacă până acum nu am făcut această predare printr-o acțiune valabilă o dată pentru totdeauna! După aceea vom avea nevoie de har și-l vom găsi pentru o dăruire permanentă a mădularelor noastre în slujba pentru Dumnezeu.

Toate acestea țin seama de faptul că vechiul despot, păcatul, este încă în noi și așteaptă ocaziile în care să se impună. Dar aceasta face triumful harului să fie și mai mare. Va face ca lecțiile, pe care le învățăm, să fie și mai de valoare. Noi învățăm să dăm mădularele noastre în slujba dreptății spre sfințire, chiar dacă păcatul pândește înăuntru și pofteste să se impună. În timp ce slujim dreptății, slujim lui Dumnezeu, căci a face voia lui Dumnezeu este primul element al dreptății. Și dreptatea în toate acțiunile noastre conduce la sfințenie în viață și caracter.

Versetele 19-21

Romani 6.19-21: Vorbesc omenește, din cauza slăbiciunii cărnii voastre. Pentru că, după cum ați dat mădularele voastre în robie necurăției și nelegiurii, spre neleguire, tot așa, acum dați mădularele voastre în robie dreptății, spre sfințire. Pentru că, atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate. Deci ce rod aveți atunci în acele lucruri de care acum vă este rușine? pentru că sfârșitul acelora este moarte.

În loc să înaintăm în păcat ca aceia care sunt înrobiți de puterea lui, noi am fost eliberați de el prin aceea că am fost aduși sub domnia lui Dumnezeu. De două ori avem expresia „eliberați de păcat” (Romani 6.18,22). Odinioară eram „liberi față de dreptate”. Noi am scăpat de omul vechi și am venit sub cel nou. Acesta este drumul sfințirii și al vieții.

Versetul 22

Romani 6.22: Dar acum, eliberați de păcat și devenind robi ai lui Dumnezeu, aveți rodul vostru spre sfințire, și sfârșitul: viața eternă.

Aici viața eternă apare în câmpul vizual ca împlinire a tuturor acestor expuneri minunate. În scrierile apostolului Ioan ea este prezentată ca posesiune actuală a credinciosului. Dar nu este nici o contradicție între aceste două feluri de a privi viața veșnică. Ceea ce deja acum ne aparține în ceea ce privește natura ei, va fi al nostru în plinătatea ei atunci când va veni veșnicia.

Versetul 23

Romani 6.23: Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.

Ultimul verset foarte bine cunoscut al capitolului nostru rezumă exact conținutul. Noi nu putem sluji păcatului fără să nu primim plata lui, și anume moartea. Moartea este un cuvânt cu înțeles vast. Într-un anumit sens moartea l-a surprins pe om atunci când prin păcat el a fost total despărțit de Dumnezeu. Moartea trupului are loc atunci când acesta se desparte de partea spirituală a omului. „Moartea a doua” urmează apoi când oamenii pierduți vor fi pentru totdeauna despărțiți de Dumnezeu. Plata deplină a păcatului include moartea în acest sens întreit.

În legătură cu Dumnezeu nu se vorbește despre plată. Totul este dar. Chiar și viața, în care noi Îi putem sluji, este darul Lui propriu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Astfel la sfârșitul capitolului revenim la gândul cu care s-a sfârșit capitolul anterior. Noi ne putem lăuda cu viața veșnică, care este a noastră ca dar fără plată al lui Dumnezeu și din inimă luăm toate urmările care descind pentru noi.